

Een huis in Sardinië

Een huis in Sardinië

Pierre Hawinkels

Voor Mario

Schrijver: Pierre Hawinkels
Coverontwerp: Pierre Hawinkels
ISBN: 9789402176711
Coverfoto: Andrea Onnis
© Pierre Hawinkels

Verkocht!

Peppa zoekt in haar gigantische sleutelbos naar de sleutel van het bovenste slot. Na deze zes keer te hebben gedraaid pakt ze een volgende sleutel. Daarmee draait ze het onderste slot zes keer om. En net als ik denk dat hetzelfde ritueel ook voor het middelste slot moet worden herhaald, opent ze met een soepele beweging van haar knoestige rechterhand het derde slot. Ze komt hier vaker!

Annet en ik lopen achter haar aan de *ingresso* binnen. Onze ogen trekken meteen naar het gewelfde plafond. De loslatende platen stucwerk verraden de aanwezigheid van de prachtige tufsteen die in het gebied rond Cuglieri lange tijd werd gebruikt om huizen te bouwen. Ook hier dus. Annet en ik kijken elkaar aan en eigenlijk weten we nu al dat dit huis verkocht is. Aan ons.

We lopen verder de onvermijdelijke *cantina* in die wordt gedomineerd door een enorme eettafel. Uiteraard voorzien van een TV, want zonder TV kan de moderne Italiaan niet eten. Het vertrek herbergt verder alle mogelijke keukengereedschap, kennelijk is dit het hoofdverblijf in huis. Zo te zien zijn alle plekjes die vrij waren nadat het keukengereedschap een plekje had gekregen voorzien van prullaria. Vooral aardewerk en porselein schijnen in de belangstelling van de vrouw des huizes te hebben gestaan. Een Chinese kalender met schreeuwerige kleuren springt in het oog. Wat moet een mens in godsnaam met een Chinese kalender in Italië?

We lopen naar de eerste verdieping en ook die blijkt gewelfde plafonds te hebben. Onze belangstelling stijgt! De meest waardevolle spullen die we aantreffen zijn een babybedje en een computertafeltje. Een duikpak met harpoen

hangt aan de muur. Ik stel me met moeite een tachtigjarige in dit waterkostuum voor.

Peppa vertelt dat de oude Dante een zoon en een dochter heeft die het huis als vakantiehuis gebruikten. Daarom heeft hij er twee verdiepingen bovenop gebouwd.

Omdat er drie gezinnen in verbleven heeft het huis dus ook drie badkamers. Nadeel, voor ons althans, is dat die gebouwd werden in de vertrekken waar ze voor hen het meest van nut waren. Zo kan het gebeuren dat er een badkamer naast de voordeur is, want senior kwam volgens Peppa niet veel verder dan de begane grond en de eerste verdieping. Dat het inbouwen van een badkamertje het mooie lijnenspel van het gewelfde plafond volledig teniet heeft gedaan, werd blijkbaar op de koop toe genomen. Functionaliteit gaat boven schoonheid.

Petje af voor de inrichters die toch nog een enigszins bruikbare indeling aan de slaapkamers hebben gegeven. Je kunt er zelfs doorheen lopen. Al moet ik oppassen dat ik niet struikel over de losliggende plavuizen.

De tweede verdieping is net als de eerste voorzien van twee slaapkamers en een badkamer. Ook hier losliggende tegels, veel schimmel aan de wanden en weinig lichtinval. Ik probeer de blinden te openen, maar dat valt in het donker niet mee.

Muriel helpt me om het licht binnen te laten. Zij is met ons meegegaan omdat ze de taal beter beheerst dan Annet.

Muriel is Franse en heeft een *bed and breakfast* in Cuglieri.

We kwamen met haar in contact toen we een maand geleden een advertentie voor een huis met *vista panoramica* in Cuglieri op de Italiaanse Marktplaats zagen staan. We

boekten meteen een ticket en zochten op internet naar een B&B. In Clouseau-Engels bevestigde Muriel onze reservering.

Als we weer een trap naar boven nemen krijgt de muffe geur de dimensie van een stapel sokken van een heel peloton na een driedaagse mars. Als we het enige vertrek op de *terzo piano* openen zien we waarom. Muren en plafond zijn

voorzien van een drie centimeter dikke laag schimmel in de meest wonderlijke kleuren. Herman Brood had het niet mooier kunnen schilderen. Peppa vertelt dat het huis al tien jaar niet meer gebruikt wordt. En ja, het dak lekt een beetje. Ik versta niet veel maar ik schiet meteen in de lach. Een beetje! Het water loopt langs de muren. En we zijn nog niet eens op de bovenste verdieping. Dat duikpak komt ook binnenshuis van pas.

Inmiddels zitten we in het bijgebouwde deel van het huis en het valt op dat de ramen hier groter zijn en dat je over de daken van de andere huizen kunt kijken. De blik door het raam van wat ooit een slaapkamer was en nu een binnenzee belooft een mooi uitzicht. Gauw naar boven dan maar.

Daar aangekomen blijkt het bovenste vertrek te bestaan uit opnieuw een volledig uitgerust keukentje. Oven, koelkast, TV, het is er allemaal. Of het nog functioneert?

Gek genoeg is het hier niet groen van de schimmel. Wel belachelijk warm en klam. Peppa vertelt dat de inboedel allemaal bij de verkoop inbegrepen is. We zijn niet onder de indruk. Mij interesseert op dit moment eigenlijk maar één ding: wat is er achter de dubbele buitendeur van het vertrek te zien. We hadden 's morgens toen we het huis vanaf de straat bekeken al een dakterras gespot. Gebukt lopend vanwege het lage plafond snel ik naar de terrasdeur van kunststof en open het slotje. Annet volgt mij naar buiten. Ik weet niet wiens mond verder openvalt. We weten het nu zeker: dit wordt ons huis! Het uitzicht is werkelijk adembenemend. Links verheft zich het bergmassief van de Montiferru. Cuglieri ligt er tegenaan gesmeten met zijn terracotta en pastelkleuren. De basiliek van Santa Maria della Neve steekt daar bovenuit. De witte torens maken het verschil met al die andere wonderschone Italiaanse dorpen die we onderweg gezien hebben. Zij maken Cuglieri bijzonder. Als je komt aanrijden vanuit Bosa zie je ze staan

als twee kaarsen op de taart. En hier zie je ze dus ook, op 'ons' dakterras.

Recht voor ons loopt het dorp het dal in en gaat het vloeiend over in de weg naar Santa Caterina di Pittinuri die omlaag slingert naar de zee. De zee die aan de rechterkant ligt heeft door de laagstaande zon al een zilveren aanblik gekregen. Nog even en het wordt goud. Ik schat dat het zicht zo'n dertig kilometer ver reikt tot aan een landtong waar een torentje het einde van het land markeert. Ernaast is nog net een eilandje te zien.

We staan zeker een kwartier op het dakterras. Links en rechts is het voorzien van manshoge muren waardoor het uitzicht zich beperkt tot de voorkant. Jammer. Ik bedenk alvast hoe we die zijmuren kunnen verlagen. Rechts geen probleem, maar links reikt een hoge schoorsteen de lucht in en die zit zo te zien vast aan de muur. Ach, dat lossen we wel op. Eerst maar eens afwachten wat de vraagprijs is.

We krijgen van Peppa het telefoonnummer van Roberto, de zoon van Dante Attene. Als we geïnteresseerd zijn kunnen we van hem de vraagprijs te horen krijgen. En óf we geïnteresseerd zijn! Al laten we dat natuurlijk niet al te uitbundig merken.

's Avonds gaan we met Muriel uit eten in een restaurantje aan zee. Er staat maar één onderwerp op het menu: wat zou het huis kosten? De Française vertelt het verhaal van haar huis. Ook zij heeft het in tamelijk desolate toestand gekocht. Zij schat dat 'ons' huis het dubbele moet kosten van het bedrag dat wij eraan willen besteden. Dat is even slikken, want dat is veel meer dan we verwachtten in vergelijking met andere huizen die in het dorp te koop staan. Maar allebei hebben we na vier huizenjachten voor het eerst het idee dat dit wel eens hét huis zou kunnen zijn. We zitten dan ook vol met plannen

voor een complete verbouwing. Het dak gaat er bij ons alvast vanaf.

De volgende dag gaan we naar Sardara, zo'n tachtig kilometer zuidwaarts. Daar woont Julie, een zus van Annet. Zij is getrouwd met Tore, een Sardijn, die in Nederland als gastarbeider met zijn Italiaanse lach een verpletterende indruk op haar maakte. Toen de heimwee bij Tore toesloeg volgde zij hem naar Sardinië waar ze drie flinke zonen kregen en een *tabaccheria* runnen. We willen Julie vragen met Roberto te bellen en te vragen naar de prijs van het huis in Cuglieri.

Het is al vier uur in de middag als Julie 'eindelijk' contact krijgt met Roberto. Hij vertelt dat de familie Attene het huis niet meer heeft gebruikt sinds de dood van mamma in 2004. Het herbergt te veel herinneringen aan haar en daarom kunnen ze er geen plezier meer aan beleven. Moeder Attene is in het huis gestorven.

De oude Dante, die met zijn gezin in Rome woont, had het huis gekocht toen hij al gepensioneerd was en net als veel vastelanders een vakantiewoning op Sardinië wilde hebben. Voor zijn twee volwassen kinderen, Roberto en Gina, heeft hij meteen na de aankoop in de jaren tachtig twee verdiepingen bovenop het oude stulpje gebouwd. Gelukkig is dat op een passende wijze gebeurd en niet – zoals bij veel andere huizen in Cuglieri – op de functionele manier. De gevels zijn na de aanbouw voorzien van een nieuwe stuc-laag en geschilderd. Oké, de kleur is niet bepaald naar onze smaak: bloedrood, *sangue di bue*, zoals de Italianen het noemen. Maar omdat het stucwerk inmiddels meer rimpels vertoont dan het gezicht van Brigitte Bardot moet dat er toch vanaf gehaald worden. Het oude gedeelte van het huis is volgens Roberto tussen de twee- en driehonderd jaar oud. Het ligt in het oudste deel van het huidige dorp en wordt beschermd met de *centro storico*

status, het historische centrum. Of die bescherming een voordeel is?

Tsja, en dan dat dak. Roberto geeft aan dat het platte deel van het dak lek is en dat zij het voor de verkoop willen laten dichtmaken. Omdat we onze verbouwingsplannen de avond ervoor al helemaal in ons hoofd hebben uitgewerkt voelen we daar niet zo veel voor. Kunnen we ook zelf.

Als de hamvraag door Julie gesteld wordt komt er een verlegen antwoord dat net boven de helft ligt van het bedrag dat wij, lees Muriel, in gedachten hebben. “En dan herstellen we eerst het dak”. Annet en ik kunnen onze oren niet geloven. Meteen pareren we met een tegenbod dat tienduizend euro lager ligt. “En dan repareren wij het dak zelf”. Roberto geeft aan dat hij met zijn zus moet overleggen en terug zal bellen. We zijn in alle staten. Hebben we echt een bod gedaan? Kunnen we echt waar een huis kopen met uitzicht op de bergen en de zee voor een voor ons betaalbare prijs? Klopt het verhaal van Roberto? Er zullen vast wel addertjes onder het gras zitten?

De tafel is volgestouwd met heerlijke gerechten die Julie met zorg voor ons bereid heeft, maar veel wordt er niet gegeten. Gepraat des te meer. Julie ziet het al helemaal zitten als na haar broer ook haar jongste zusje een huis in Sardinië koopt. Voor haar betekent het vooral dat zij meer contact krijgt met haar familie in Nederland, zo mijmert ze voor zich uit.

Een uurtje later gaat de telefoon. Julie neemt op en heeft Roberto aan de lijn. Hij heeft met zijn zus overlegd en ze willen het huis aan ons verkopen voor de prijs die we geboden hebben.

Mijn hart slaat over. In een flits gaat de hele verbouwing door mijn hoofd. Raar dat je op zo'n moment binnen een seconde een heel huis kunt verbouwen. Ik zie het resultaat van de verbouwde *cantina* haarscherp voor me. Tufsteen a vista op de muren en het plafond, de badkamer is verdwenen, er

hangt een grote smeedijzeren hanglamp op de plek waar de lijnen bij elkaar komen en op de vloer ligt een zwarte hardsteen. Ik beeld me een mozaïek van kleine steentjes in, zoals de Romeinen die op de vloeren legden.

Een seconde later ben ik terug in de realiteit. Er moeten zaken worden afgehandeld. Attene junior vraagt zich af hoe we de koop kunnen sluiten. Zij wonen immers in Rome. “Geen probleem”, geeft Annet aan, “wij komen wel naar Rome.” Gevolgd door de mededeling dat we wel een notariële akte willen. “*Nessun’ problema*” is het vanzelfsprekende antwoord. Mailadressen en telefoonnummers worden uitgewisseld. We krijgen van Roberto een conceptakte toegezonden en dan maken we een afspraak bij een notaris in Rome. Zo simpel is dat. En oh ja, Peppa wil nog graag wat persoonlijke spullen uit het huis halen ter herinnering aan haar schoonzus, moeder Attene. Uiteraard hebben we daar geen bezwaar tegen.

Eten. Veel eten.

Het is het voorjaar van 2008 als we voor het eerst voorzichtige gesprekken hebben over de aankoop van een huis in Italië. En meer specifiek in Sardinië. Annet haar vader komt er vandaan. Haar zus Julie woont er en haar broer heeft er een tweede huis, beiden in Sardara, zo'n 50 kilometer boven Cagliari. Annet is pas met haar zoon Tony naar haar zus geweest voor een korte vakantie, iets wat ze al veel te lang niet meer had gedaan.

Annet en ik kennen elkaar nu een jaar en wonen in mijn huis in Limburg. Na haar scheiding heeft ze het niet gemakkelijk gehad. Ik heb na de mijne een huis en drie trouwe schapendoezen Does, Dribbel en Dobbie overgehouden. Nu we een half jaar samenwonen beginnen we gezamenlijke plannen te maken voor leuke dingen.

Vaak mijmeren we 's avonds op de bank over de vraag wat te doen met onze 'oude dag'. Ik had altijd al graag een bedrijf willen beginnen in het buitenland voor actieve vakantievierders. Frankrijk, Thailand en Canada waren daarbij de meest voorkomende droombestemmingen. Wat zou het mooi zijn om boten te verhuren op de Kwai rivier met van die grote vrachtwagenmotoren erop, zodat toeristen over het water kunnen scheuren door de jungle. Of een *downhill* fietsverhuur in Whistler, met begeleide tochten op de Olympische skipiste. 'Gewoon' een camping in Frankrijk, of desnoods in mijn eigen geboortedorp. Dromen die nooit in daden waren omgezet omdat de juiste partner ontbrak. Annet had het in haar vorige leven al wat verder geschopt. Haar plannen kwamen met die van mij overeen waarin het woord camping voorkwam. Zij had Nederland al eerder verlaten om in Sardinië een camping te beginnen, maar koudwatervrees van haar toenmalige partner zorgde ervoor dat ze niet verder kwam dan België en ook dat was van korte duur.

In eerste instantie gaan de gesprekken over Sardara en Capoterra, het plekje dat vader Mario in de vijftiger jaren verliet om in Zuid Limburg in de kolenmijn Emma af te dalen naar vochtige warme werkplekken waar het vooral aankwam op noeste arbeid. Net als veel landgenoten had hij haard en huis verlaten omdat er in die jaren in Italië geen werk was en in Frankrijk, Duitsland en Nederland wel. Goed betaald en goed georganiseerd. Elke dag werd hij met de bus van en naar het werk gereden. En in het weekend werden er bijeenkomsten georganiseerd voor de gastarbeiders, een nieuw begrip in Nederland. De *Circolo Sardo* zorgde ervoor dat de Italiaanse en Sardijnse cultuur in ere werd gehouden. Naast het harde werk dat de plattelandsjongens uit Italië niet schuwden was er ook volop vertier. De Nederlandse meisjes ontging het natuurlijk niet dat die jongens die elke dag in de mijn-bus stapten aantrekkelijk en charmant waren. Als de 'koel uitging' stonden ze bij de bussen te wachten in de hoop een afspraakje voor de danszaal te bemachtigen. 's Zondags werden het Steinerbos en het Schutterspark in de mooiste jurkjes bewandeld want daar kwamen die Italianen ook. De moeder van Annet ging in het weekend ook dansen. Bij Sjang Langen. De *place to be* in die jaren. En van het een was het ander gekomen.

Op Google Earth stroop ik het zuiden van Sardinië met mijn thuishelikoptertje af. In eerste instantie cirkelt het ding nog rond in de buurt van de voorouderlijke stulp omdat Annet in haar jeugd dit gebied vele malen bezocht heeft. De verhalen daarover zijn mooi, dus moet het gebied dat ook wel zijn. Tweejaarlijks kwam haar familie op het eiland. Dan werd de auto volgeladen met zes kinderen en alles wat er verder nog bij paste. Via Duitsland en over de Gotthard-pas, die later werd doorboord door een tunnel, werd naar Genua gestuurd waar de veerboot naar Sardinië wachtte. Zes weken lang

duurde het feest. Eerst werd nonna bezocht in Capoterra en genoten ze het Italiaanse plattelandsleven ten volle. Als oma genoeg had van al dat jonge spul om haar heen werd de bungalowtent opgezet op het strand in Pula. De kinderen konden er heerlijk ravotten in het zand, behalve Maria, die op haar handdoekje bleef zitten omdat ze niet van zand tussen haar tenen hield. De barbecue was in Nederland nog niet ontdekt, maar hier werd elke avond op het strand het vuur aangestoken en werden heerlijke lamsboutjes en verse vis bereid. Als ook de Italianen hun huizen weer opzochten werd de auto weer volgeladen met zes kinderen en wat er nog bijpaste en begon het grote wachten op een weerzien over twee jaar.

Mijn helikoptertje dwaalt langzaam af en zweeft steeds vaker langs de kust tussen Cagliari en Alghero. Ik had virtueel gezien dat de oostkust van het eiland voorzien was van de nodige toeristenenclaves terwijl de westkust nog ongerept was. De verklaring daarvoor is vrij simpel: de vastelanders komen met de veerboot vanuit Rome, Napels en Genua en blijven vaak aan de oostkust hangen waardoor aan die kant van het eiland de vakantiedorpen verrezen. Het Gennargentu gebergte vormt de natuurlijke hindernis die de massa niet neemt.

Op de Italiaanse huizensites klik ik de interessante dorpjes aan die ik vanuit de lucht bekijk. Al snel ben ik er achter dat aan de westkust de huizen niet goedkoop zijn. Aan de kust is de vraag naar woningen blijkbaar groter dan het aanbod. We laten ons er niet door afschrikken want het zijn niet echt de huizen die wij zoeken. Annet en ik zijn beiden halve bouwvakkers. Zij werkt bij een bouwmarkt en heeft al een aantal huizen verbouwd waarbij met name het installatietechnische werk haar ding is. Ik heb als metselaarszoon mijn vader in mijn jonge jaren vaak geholpen

als hij weer ergens een klusje had. Metselen, voegen en tegels zetten is mijn afdeling. Samen kunnen we dus een eind komen, zo denken we. Het idee is dan ook om voor weinig geld een oud huis te kopen dat we dan zelf willen opknappen. Wat in Nederland kan, kan in Italië toch zeker ook.

Met de selectiecriteria die we onszelf gaandeweg opleggen, kom ik op mijn dagelijkse vluchten met de muis steeds vaker in het gebied terecht dat net achter de kustplaatsjes aan de westkust ligt. Zo stuit ik op een plaatsje dat Cuglieri heet. Het ligt tussen Bosa en Oristano, zo'n tien kilometer van de kust af. Die kust is op mijn scherm volgestouwd met veel, heel veel foto's die passanten willen delen. Ik ben vooral onder de indruk van de veelzijdigheid van het landschap. Glooiende vulkanische heuvels worden afgewisseld met kalkrotsen die ik ken van Bretagne. Kleine en grotere dorpjes liggen tegen bergwanden aan-gekwakt en overal tussen het groen duiken kleine boerderijtjes op. Foto's uit de dorpskernen schetsen een beeld dat ook tweehonderd jaar geleden had kunnen zijn geschoten, als meneer Kodak maar eerder geboren was. Cuglieri blijft hangen als een plekje dat we willen bezoeken. In augustus gaan we samen met Tony naar Sardinië. Maar vooraf moet ik eerst nog wat regelen. Annet en ik kennen elkaar nu ruim een jaar en we hebben het wel eens over trouwplannen gehad. De Italiaanse *roots* van Annet maken dat zij liever 'de vrouw van' dan 'de vriendin van' is. Maar dan moet ze wel op een bijzondere manier worden gevraagd. Tsja, daar sta je dan als nuchtere Hollander. Verzin een list. Ik had op een van mijn virtuele reisjes gezien dat vlakbij Cuglieri een *torre* aan de kust staat, om precies te zijn in het plaatsje Torre del Pozzo. Torres dienden eeuwen en eeuwen lang om de vijand te spotten. Als je op een eiland woont, komt die meestal met de boot. Vanuit de *torres* werd hij bespied nog voordat hij voet aan wal had gezet. Hoewel ik met een prijsvechter het eiland zou aanvliegen en

onmiskkenbaar als *straniero*, buitenlander, zou worden beschouwd, ging ik er vanuit dat ik niet zou worden afgeschoten door de lokale *cacciatori* als ik de Torre del Pozzo zou naderen en dus leek het me wel een geschikte bijzondere plek. Aangezien ik in de vakantie jarig ben leek me die dag wel een bijzonder tijdstip.

En zo gebeurt het dat ik op mijn verjaardag met Annet in een gehuurde cinquecento richting Torre del Pozzo stuur met in mijn zak een ring die ik twee dagen eerder op het allerlaatste moment voor onze afreis heb kunnen ophalen bij de juwelier.

Dat we nu met zijn tweetjes alleen door het glooiende landschap van de westkust rijden is nog niet zo simpel geweest. Als je met je liefde als nieuwbakken vriend de eerste keer in Italië komt dan moet je eerst de familie zien. En zij jou. Gelukkig heb ik Annet zo ver gekregen dat we die plichtplegingen meteen de eerste vakantiedag doen.

Bovendien vindt Tony het wel *chill* om de hele vakantie bij zijn neefje Luca in Poggio dei Pini door te brengen. Dus hebben we hem daar naartoe gebracht.

Maar voor we op mijn tweeënvijftigste verjaardag kunnen vertrekken moeten we eerst Xaviere, de oudste zoon van Julie naar zijn auto brengen. Hoewel ik niet veel begrijp van de vraag die zwager Tore aan Annet in het Italiaans stelt is mijn voorzichtige conclusie dat de beste knul normaal gesproken prima rijdt als hij gedronken heeft, maar nu toch echt niet meer na het feestje dat hij de voorbije avond met vrienden had. Blijkbaar kon een van de feestgangers dat nog wel want op miraculeuze wijze was Xaviere vanmorgen in zijn eigen bed wakker geworden. En of wij hem dus even kunnen afzetten bij zijn auto. Onze cinquecento vult zich even later al snel met een drankkegel. Met een brede grijns vertelt hij wat hij op het feest allemaal heeft uitgevreten. Heel veel versta ik niet van zijn verhaal maar de woorden *vin*o en *grappa* komen er veelvuldig in voor. Als we hem een half

uurtje later in de buurt van Arborea afzetten en we zwaaiend wegrijden zet ik het raampje open.

Via Oristano rijden we naar Tharros en San Giovanni di Sinis. Mooie plaatsjes maar verder dan een eerste verkenning komen we niet. Mijn vizier staat vandaag op Cuglieri gericht en ik wil natuurlijk wel mijn planning halen, ook al is het vakantie.

In Putzu Idu zoeken we een restaurantje op het strand op. We bestellen *antipasti di mare* en spaghetti met zeevruchten. Tien minuten later worden welgeteld vijftien bakjes met de heerlijkste voorgerechten op onze tafel gestouwd door de vriendelijke eigenares. Ons voornemen om het rustig aan te doen met eten is meteen vergeten en omdat de meeste bakjes leeg gepeuzeld worden, slaken we een diepe zucht als vervolgens een weliswaar overheerlijk maar vooral ook overvol bord spaghetti op tafel verschijnt. De vriendelijke eigenares lacht. Ik meen een lichte spot te herkennen. Of is het medelijden? Hoewel ik opgevoed ben met de regel dat je het bord moet leegeten, gaat die regel vandaag toch echt niet op. De spaghetti ook niet. Maria gaat terug naar de keuken met twee halfvolle borden en die glimlach. Ze had gelijk.

Bij een espresso komt de landkaart op tafel om de middagroute te verkennen. Een half uurtje later zijn we op weg naar Torre del Pozzo. Als ik in de verte de *torre* boven de duinen zie staan stel ik zo nonchalant als mogelijk voor om daar eens een kijkje te gaan nemen. Nietsvermoedend vindt Annet dat wel een goed idee. Alles volgens plan.

Het dorpje ligt op een oor als we ons huurbolletje op een kleine parkeerplaats tussen de vakantiebungalows parkeren. We zijn de enigen die in de hitte de rots beklimmen waar de restanten van het Middeleeuwse bouwsel bovenuit torenen. De dorpelingen hebben groot gelijk. Wie klimt op dit tijdstip nu op een hete rots als hij onder de licht zovende airco kan liggen doezelen?

Het geraamte dat van de *torre* rest mist een dak, en kozijnen zijn er al een eeuwigheid uit gesloopt of zijn door de zeelucht verpulverd. De op elkaar gestapelde stenen zijn vrij recent wel vastgemetseld en gevoegd zodat het gevaarte de ongetwijfeld harde stormen weer een eeuwigheid kan weerstaan. Zelfs op deze heerlijke zomerdag waait er een stevige bries aan de zeezijde van de toren. Annet en ik zoeken daarom een plekje in de luwte om over de prachtige kustlijn te turen met zijn Gaudi-eske bouwsels die zo'n dertig jaar geleden tegen de tufstenen kustrotsen zijn geplakt.

Als we zo een tijdje genieten haal ik het juweliersdoosje uit mijn zak dat ik de afgelopen dagen zorgvuldig verstopt heb in mijn koffer. Nadat ik haar vertel hoe blij ik met haar ben en hoeveel ik van haar hou, vraag ik Annet of ze misschien mevrouw Hawinkels wil worden. Ze is totaal verrast en in alle staten. Ze heeft niet in de gaten dat we op een speciale plek zijn en op een speciale datum. Tenslotte gingen we toeren en een kijkje nemen in Cuglieri. Maar accuraat als ik ben vertel ik dat er natuurlijk bij. Weet ze dat ook weer.

Nadat ze de ring aan haar vinger heeft geschoven laat ze meteen de halve wereld via haar gsm weten dat ze ten huwelijk is gevraagd. Haar dochter sms-t of ze ja heeft gezegd. Natuurlijk heeft ze ja gezegd, is het antwoord. Een half uur lang wordt de strakke zeewind regelmatig onderbroken door twee piepjes. Berichtjes van de halve wereld.

Een half uurtje later zitten we weer in ons bolletje en stuur ik linksaf de *Strada Statale 292* op richting Santa Caterina di Pittinuri zoals het brede plaatsnaambord even later aangeeft. Ook hier is het oorspronkelijk piepkleine dorpje drastisch uitgebreid met vakantiewoningen, zij het dat de Gaudi-adept hier vervangen is door een rechttoe-rechtaan-architect,